

ANUL I.
Nrul
51

SIBIU,
25 Decembrie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR” | Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

La Nașterea Domnului.

Vine iarăși pe pământ
Domnul cel din cerul sfânt;
Si toți îngerii de sus
Dau mărire Lui Iisus.

Păstorașii îl slăvesc,
Si magii călătoresc;
Ii aduc din țări departe
Multe daruri minunate.

Ca și ei, și noi făcând
Toți c' o inimă și-un gând
Veniți să ne închinăm,
Pe Iisus să-L lăudăm.

Si prin multe fapte bune
Prin cântări și rugăciune,
Să slăvim cât mai frumos
Pe Domnul Iisus Hristos.

Veniți frați cu mic și mare
In această sărbătoare,
Ca să lăudăm în cor
Pe Iisus blândul Păstor.

Ca și dragii îngerași,
La fel și noi, frați ostași,
Să lăudăm tot mereu
Pe Fiul lui Dumnezeu.

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului.

Glasuri de luminați păgâni

cari răsună puternic și în inimile noastre!...
— Un Indian și un Chinez despre Hristos. —

I. La o adunare de studenți adunați din toate țările de pe glob în America, fiind vorba și de religiile (credințele) felurite din lumea de azi, un tinăr Indian, păgân după credința lui, dar care se vede că cercetase cu ageră luare aminte toate religiile și viața popoarelor ce trăesc după ele, — a spus studenților creștini din Europa, următoarele cuvinte cu mare tâlc:

»Noi nu avem ce lăda voi, popoarele din Apus. De unul singur avem nevoie (trebuință) pentru a da viață puterilor de infăptuire ale Indiei: de Iisus al vostru...«

Ce cuvânt adânc și înțelep e acest cuvânt, aruncat nouă creștini din Europa în față! El înseamnă atât: Voi aveți un minunat Indrumător: pe Iisus! Ferice ar fi

și de voi și de tot pământul, de lădi urma. Dar voi numai îl aveți și — nu-l urmați! Dela El e de învățat totul, dar dela voi, cari cu buzele și cu numele sunteți »creștini«, — nimic!

II. De curând Președintele Republicii Chineze, Generalul Chiang Kai Shek, a trecut la creștinism, primind botezul bisericii Metodiste Episcopale. El și-a tâlcuit celor din jur hotărârea sa mare, spunând:

»Simțeam că am trebuință de un Dumnezeu, ca Iisus Hristos!«

lață al doilea cuvânt neprețuit al unui păgân luminat, atras la Domnul.

Creștine dragă! Azi, în ziua când sărbătorim de nou și de nou bucuria lumii pentru Nașterea acestui

Iisus, rîvnit și de sufletele pagânilor ce s-au apropiat de El și l'au cunoscut, — întrebă-te dacă ești tu atâtă de aproape, prin inima ta, prin credința ta, prin alipirea ta de Dom-

nul Iisus, ca acești luminați pagâni? Cercetează-te și — mergi pe urmele lor!, pentru ca:

Nașterea lui Hristos,
Să își fie de folos!

Urechi măntuite...

În țările răsăritului umblă o istorioară veche, plină de înțeleși pentru noi creștinii.

Ci-că un sfânt profet ajungând în raiu, a văzut pe acolo între altele și o grămadă de urechi strânsse la un loc.

»Ce înseamnă această grămadă de urechi?« — a întrebat profetul pe păzitorul Raiului.

»Acestea sunt urechile oamenilor cari au ascultat cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu, dar nu l-au făcut. Urechile cari au ascultat, iată să au măntuit și au ajuns în raiu, dar stăpâni urechilor se chinuesc acolo jos în focul iadului!« — a răspuns păzitorul Raiului.

Numai auzul cuvântului lui Dumnezeu, încă nu măntue. Cele auzite trebuie să străpungă inima noastră (Fapt. Ap. 2, 37) și să le primim și păstrăm în inima noastră (Luca 1, 66), căci altcum le fură satana (Luca 1, 66) și nu aduc roduri. »Cel ce aude cuvintele Domnului și le face pe ele, acela este omul cel cuminte care și-a clădit casa pe piatră (Ma-

teiu 7, 29). Mama mea și frații mei — zicea Iisus — sunt cei ce aud cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el« (Luca, 8, 21). Nu auzitorii legii, ci plinitorii ei, se vor măntui (Romani 2, 13).

Cetitorule! Ești tu un creștin numai cu urechile sau și cu faptele tale? Fă-ti singur socoata.

(Luată din cartea 100 istorioare, ieșită acum de sub tipar. Cartea cuprinde și 22 preafrumoase chipuri religioase. E foarte potrivită și pentru a se ceti din ea în școală duminecală și în adunările Oastei Domnului. Prețul ei este 12 Lei).

Coșnița cea mai bogată în miere...

— Oastea din Slon, făla printre toate! —

Printre grupările de credincioși, asămanătoare stupilor de albine, e ca și între stupi: unii sunt roii tineri, abia scormoniți și porniți și ei la viață lor de sine, alții roii în plină lucrare, cu faguri frumos zidiți și în cari au început a aşeza mierea, i-au și umplut pe a patra parte, pe a treia sau pe jumătate, — iar alții sunt stupi ajunși puternici, cu faguri grei, plini de miere...

Așa e printre singuracel grupă de ostași ai Domnului, Oastea din comuna Slon (jud. Prahova). Despre această prea vrednică Oaste ne povestește dl I. Gr. Oprisan, luminațul propoveduitor dela București, în revista »Fântâna Darurilor« de pe Nov. a. c., că »poate fi luată drept model (mustră) în toate satele țării!« Căci: preotul cu învățătorul lucrează mână în mână (laudă lor!), și așa a ajuns, după multă stăruință, să aibă la adunările Oastei totdeauna biserică

plină! La început preotul a avut năcăz cu cei 8 crâșmari, cari l-au părât la mai marii bisericești, că a pornit o mișcare »primejdioasă... Da, era primejdioasă pentru — crâșmari!.. L-au dus și la primărie odată, că le »strică« poporul (fiindcă-l învață să nu mai calce pragul crâșmei). Aci slujitorul Domnului le-a spus așa: Nu socotiți și voi că e mai bine să-și iee omul un kilogram (litru) de vin acasă, dacă-i trebuie, decât să se îmbete în crâșmă și să plece impletecindu-se, și, fără să mai plătească, să spună numai: scrie, jupâne, 50 de lei în socoteala mea!...

»Nici decum nu-i mai bine, au spus crâșmarii, că așa în socoteala lui scriem noi că stim noi... Altfel nu facem mare treabă...«

Si așa a dus lupta cu potrivnicii, și azi lăudatul preot I. St. Vasilescu are biserică în sărbători plină, iar după amiaz sala Școlii neîncă-

pătoare, și ține adunări pline de lumină și Duh sfânt. Are înscrise ca ostași regulați peste 200 de membri. Și duc cuvântul bun și prin satele vecine. Au fost și la Vama-Buzăului, aci în Ardeal. Foarte frumos. Incununeze Domnul osteneala lor cu tot mai frumoase izbânci sufletești, spre placerea oamenilor și alui Dumnezeu!

Arătăm bucurosi aci un chip de al acestei vrednice oști: Ea a venit în vară să întărească sămănătura sfântă din com. Vama-Buzăului (j. Brașov). Au venit ostași din Slon și Teliu cu steagurile: mai la stânga e steagul oastei din Slon (cu chipul Mântuitorului), mai la dreapta steagul oastei din Teliu (cu crucea).

Se vede cetind din Noul Testament ostașul Tânase Eftimie din Telega (Prahova), iar lângă el ostașul Costică I. Duțu, tot din Telega, cu scriitura în mână. — La masă stau, mai la mijloc, preotul Ion Modroiu din Vama-Buzăului, la dreapta sa preotul Ion St. Vasilescu din Slon, la dreapta sa d-nele preoteze: Aneta I. Vasilescu, Elena Coman și E. Modroiu. — Sunt de față ostași din Slon, Caraș și Telega din (jud. Prahova), din Roșești (j. Ialomița), din Vama, Bran, Teliu, Prejmer și Intorsătura Buzăului, (j. Brașov). Cum i-a adus sufletul lor bun din depărări, din trei județe, la hrana duhovnicească după care atâtă însetează. Ține-i Doamne, peste tot locul sub paza ta!

Femeile din Colun...

Minunata lor poveste de mucenice ale vechii lor drepte credințe.

— Tirania apuselor vremi față de Români ortodocși. —

La vre-o 60 de ani după unirea unei părți a Românilor din Ardeal cu biserică catolică, istoria ne povestește mișcătoare întâmplări din viața bietului popor român ardeleanesc, care a rămas credincios vechii sale legi. Iaca una din aceste minunate întâmplări (o luăm din »Istoria Deserbirii religioase a Românilor din Ardeal în veacul al 18-lea«, de Dr. Silviu Dragomir):

În com. Colun (din jud. Sibiu, pe malul drept al Oltului) luptele religioase se întăiseră, ca în tot Ardealul. Protopopul unit Lascu prigonea strănic pe cei rămași în străbuna lor lege ortodoxă. În Colun uniți puseră stăpânire pe biserică. Către sfârșitul anului 1759, murind o femeie ortodoxă, protopopul Lascu n'a lăsat să fie îngropată în cimitirul de lângă biserică. Asta a întărit poporul foarte, și, cum venise în comună și un preot ortodox, Ioan din Săliște, oamenii s-au adunat la sfat, și cereau înapoierea bisericii părinților lor. — Dar, lucru ciudat la părere, și frumos în adâncul său, — bărbații, par că știind frică de județul dela Sibiu, care bătea strănic pe cei ce i-se arătau ca râsvărtiți împotriva »ordinei« statorite de puternicii zilei, — nu cutezau să pășească la recucerirea bisericii, ci o tot încurcau amânând de azi pe mâne.

Atunci se văzu un lucru minunat: Femeile din Colun, luară ele lucrul în mână, își puseră, cum am zice, ele pălăria în cap, — și Duminecă în 2 Decembrie 1759 o mare ceată de femei înaintau dârzi și hotărîte spre biserică din Colun, — ținută de uniți. Trei din ele, cum se vede din hărțile rămase, erau conducătoarele mișcării, Chiva lui Moisin Roșca, Stana lui Lazar Stoia și Maria lui Andrei Todor. Toată

sâmbătă noaptea au umblat pe la casele creștinilor, luau de-o parte pe gospodina, își șopteau ceva, se înțelegeau cu ea, și plecau mai departe. Dimineața o a 4-a femei mai înimoasă, soția lui Iova din Hudiță, merse și le spuse celoralte, că la ciasul cutare, vor pleca cu toatele la biserică, ca să iee cheile bisericii dela popa cel unit!

Și s-au dus. Scrie la protocolele cercetărilor judecătoarești, că un martor a spus, că mergeau »ca un nor întreg«... Când au intrat în biserică, popa unit începu să slujească, și el a dat la protocol așa, că: pe la jumătatea slujbei, au venit la el două femei, soții lui Andrei Todor și Moisin Roșca, și i-au cerut cheile și ca el să părăsească îndată biserică! El le-a spus să aștepte până își gătească slujba și atunci se vor deslega toate... Dar cele două femei nu-i mai deteră pardon, ci îl apucă de brațele amândouă, și mai tâbărișă și altele, între cari a cunoscut pe femeea lui Gavrilă Fofesanul, și apucându-l de umeri, că și de păr și de barbă, îl scoaseră din biserică. De barbă spune că l'a tras nevasta lui Lazar Stoica și fiică-sa, iar de păr Ana Onii Pop Solomon și soția lui Onea Aniului cu fată-sa. Altele i-au sfăticat blana. Așa l'au scos afară, cum s'ar zice în triumf! Apoi au chemat pe preotul ortodox care a luat biserică în stăpânire, — slujind liturgia întreagă.

Firește, a urmat proces mare și la ascultare, femeile au spus că protopopul a aprins focul, că atunci când le-a văzut în biserică a ieșit la ele și le-a ocărît: Ce căutați aici, târfele satului, vrăjitoarelor, și femei necurate care v-ați părăsit credința cea adevărată?... Si le-a amenințat cu cărja lui. Atunci ele l'au scos

afară frumos, fără a-l trage de păr sau de barbă, dar — l'au scos.

Acestea-s mărturisirile lor date la »protocol« (proces-verbal) în fața județului care a făcut cercetarea. O fi așa, ori așa, fapt netăgăduit e, că femeile ortodoxe au dat afară pe protopopul unit, fără ca cineva să fi sărit în ajutorul lui, nici cantori, nici crâzni, — din ce se vede că de fapt el pușese stăpânire pe biserică fără dreptate, fără să aibă grosul poporului pe partea sa, — că atunci acel popor nu-și lăsa protopopul să-l bată niște mueri!

Ce a urmat, a fost jalnic și toțuși înălțător. Protopopul Lascu s'a dus cu jalbă la judele regesc din Sibiu, cerând pedepsirea râsvărtitelor femei și a nesupușilor ortodocși. Au fost arestați bătrâni satului: Andrei Dan, Toma Burze, Moisin Dragu și Andrei Stoica. Ei au spus că — până femeile își faceau slujba la biserică, bărbații erau adunați aproape toți din sat, la primărie, cerând intervenirea primăriei pentru a li se da napoi biserică, în care protopopul unit, lucru vădit, a intrat în chip volnic, încrezut doar pe sprijinul puterii care ținea cu ei, cu uniții. Au mai fost arestați apoi tăranii Moisin Sima, Moisin Roșca, Andrei Todor, Moisin Rădoae și Onie Barbu socrul preotului ortodox. Au fost legați în lanțuri, așa din chiar senin, deși nu ei au făcut răzmîriță.

A urmat pedeapsa cea pilduitoare:

Pe ziua de 21 Ianuarie 1760, a doua zi după Bobotează, pe gerul cel mare, au fost aduse la Sibiu 10 femei, iar în locul uneia care fiind bolnavă de n'a putut veni, a fost adus bărbatul ei, — și anume: Maria lui Andrei Toader, Chiva lui Moisin Roșca, Stana lui Lazar Stoia, Maria lui Iovi Moisiloaie, Ana lui Gavrilă Popii, Ana al Onii Pop Solomon, Maria lui Onii Tudor, Stana

lui Onii Solomon, Măriuța lui Oni loja, Antimia lui Toma Foltesan și tăranul Iova din Hudiță, în locu femeii sale.

Au fost puse în față unui tribunal, care le-a pus întrebări și el toate au mărturisit că da, așa a făcut, — dar acum cereau iertare judecătorilor, că au fost năcăjite că li s luase biserică în care se rugaseră părinții și moșii lor. Dar judecător nu le-au iertat, ci îndată le-au hotărât pedeapsa: Să fie scoase în piață mare a orașului și bătute acolo cu bice grele, căte 12 și 15 lovitur de una!

Să avură Sașii Sibiului ce vedea Văzură cum 10 tăranci români cari și-au apărat credința lor și părinților lor, fură scoase în piață desbrăcate de cojoacele și de iile florite, și bătute cu biciuri grele de curele, căte 12 și 15 lovitur pe fiecare, de le fășnea sângele pri cămăși... Si ele sărmânele, după fiecare lovitură, tipau (strigau) de răsună piața...

De acestea au avut să suferă sărmâne și fericii noștri părinți și maice, din partea catolicismului, care voia să stârpească cu orice pre credința străveche ortodoxă din Ardeal... Dar Dumnezeu nu le-a ajutat. Femeile din Colun sunt o pildă mult și strălucit grăitoare, deosebită în insuflată lor de Duhul sfânt, de a suferi până în sfârșit, căci Dumnezeu capăt va pune suferințelor, iar pe capul celor ce au suferit, ca și pe a acestor zece eroine ale credinței din Colun, cununa strălucită a laudei celei din cer!

(Cartea lui Dragomir, după care dăm această mișcătoare pagină de istorie a luptelor părinților noștri pentru păstrarea sfintei credințe străvechi, — se află de vânzare la »Librăria Arhidicezană« din Sibiu. Bibliotecile parohiale, să nu se lipsească de ea).

Ostașii — împreună lucrătorii preoților...

Intr-o scrisoare cu bune povești sufletești pentru munca duhovnicească ce se face prin Oastea Domnului, I. Preasfințitul nostru Metropolitan Nicolae, binecuvântând lucrarea cea spre mantuirea sufletelor, — pune pentru noi toți următoarele mult grăitoare cuvinte:

»Ostașii mai ales să fie împreună-lucrătorii preoțimei, ajutătorii ei, în lupta împotriva plăgilor morale (a ranelor sufletești) de azi...«

Ce cuvânt de mare cinste e acesta pentru un Ostaș al Domnului, — când un Inalt Ierarh îl socotește pe el »împreună-lucrător« preoțimei, în lupta împotriva ranelor de cari pătimesc așa de multe suflete creștinești!... Si mai ales că cele mai multe sunt rane de boale molipsitoare (lipicioase), ca: lăcomia la lucru străin, luculs risipitor, cădere în păcate pline de ispite, beatura, trufia, traiul ușor cu minciuna și lingurirea celor puternici (ori-cine ar fi și oricât de păcătoși) — și altele.

La boale lipicioase, ca lepra, ciumă, și altele, trebuie doctori curațioși și ținători la mare curătenie.

Tot așa la boalele sufletești de mai sus, cari sunt lepra și ciumă zilelor de azi, — cari ne dau atâtă lingușitorii, lăcomitorii la ce nu-s vrednici sau la ce nu e al lor, luători în desert a celor sfinte, — trebuie doctori sufletești tari prin curătenie lor și prin pilda vieții lor de azi.

La așa înaltă slujbă crede Inalt Preasfințitul nostru Nicolae, vrednici pe Ostașii Domnului, când îi chiamă prin cuvintele de mai sus.

Fie mândri de chemarea ce li se

face și urmeze cu însuflare che-marea Domnului și pe Inaltul Arhieeu.

La Mănăstire.

Clopote la Mănăstire
Trag și toaca nu 'ncetează.
Un călugăr din Psaltire,
Cântări sfinte intonează.

Cu o voce 'nălătoreare,
Alt călugăr din altar,
Azi în zi de sărbătoare,
— »Cred într'unul«, zice rar.

Iar un stareț la ieșire,
— Cu capul plecat în jos,
Cântă 'n a lui fericire:
»Astăzi s'a născut Hristos...«

A Valentin.

Inscrieri în Oaste.

O bucurie a Oastei Domnului

că glasul ei de chemare străbate tot mai sus.

D-na Maria Brăiloiu din București și dl avocat Ghiță Vasiliu din Pechea, se înscriu în Oastea Domnului.

Zilele acestea au sosit, printre alte multe, și următoarele 2 scrisori la redacția Oastei Domnului pentru părintele Iosif Trifa:

București, Dec. 1930.

Părinte! Urmând adunările Oastei Domnului deaproape un an (atunci când vin la oraș, căci locuiesc la fară) am găsit mare măngădere și mare întârire sufletească în acele adunări. Aș fi fericit să fiu primită în Oastea Domnului. Puterile mele, trupești și sufletești, sunt foarte slabe, dar aşa cum sunt, le voi pune în slujba scumpului nostru Mântuitor. Am ascultat de atât de ori pe Fratele Oprisan, tâlcitor plin de har. Am cunoscut cărțile sf. Tale și le cetesc oamenii noștri dela fară, și am găsit în ele mare bucurie. Ne rugăm zilnic pentru sănătatea sf. Voastre. Dumnezeu să vă fină alături de noi în slujba Lui.

Cu dragoste creștinească în Acela care ne leagă. Maria Brăiloiu,

București, 4. Str. Mântuleasa 6.

Cât de caldă și luminată e scrisoarea acestei prea vrednice și învățate creștine. D-Sa are, de altfel, de mult pe Hristos în inima d-sale, și a dat doavă despore astă când a tradus din engleză minunata carte: »Copiii noștri« de Catharine Boock, apoi din franțuzește Scrisorile și Amintirile minunatei Samarinene Renée Benoit, adevarate mărgăritare de scrieri creștine. Că aici luminata Doamnă intră în »Oastea Domnului«, surorile ostașe și frații ostași pot fi veseli, că frumoasă podoabă căstigă rândurile lor.

A doua scrisoare care face bucurie ostașilor, este cea primită dela Pechea (jud. Covurlui) dela dl avocat Ghiță Vasiliu, care scrie așa:

Pechea, 8 Dec. 1930.

Pr. Cucernice părinte! De câteva luni urmăresc cu toată luarea aminte frumoasă și cinstita mișcare ce conduceți. Mărturisesc, că mi se umple sufletul de bucurie, văzând rădăcinele ce prinde și roadele ce dă zilnic. — Prin foile și sfaturile ce trimiteți, văd cu măngăere, că și într-un sat ca Pechea, vestit prin aceea că are prea mulți bătrâni, prea multe crimi (păcate grele) și furturi de cai, — ați căștigat zeci de inimi, mai ales tinere, cari cu multă hotărâre urmează cele ce propovăduiați. E o cinste pentru sfântia voastră, pentru sf. biserică și pentru noi toți, creștinii ortodocși.

In nădejdea că și umfilul meu sprijin sufletesc, va ajuta la sporirea rândurilor, — Vă rog a mă număra și pe mine printre cei ce și-au luat sarcina de a urma crezuri și a face fapte atât de frumoase.

Avocat Ghiță Vasiliu,
Pechea, Moșia Gura Lupele.

Cei cu credință mare și-o vădesc și prin zmerenie...

Pe la începutul lui Novembrie, mai jos îscălitul având o cale la București, m'am dus și la biserică părintelui Toma Chiricuță, unde se țin adunări de ale Oastei, și am văzut acolo cu adevărat slava Domnului. Aci Părintele, omul lui Dumnezeu, încărcat de mulți ani, cetea anumite rugăciuni numai în genunchi, și ostașii și ostașele toate îngenunchiate. Si tare m'a atins la inimă când am văzut aci pe Fratele I. Gr. Oprisan, luminatul tâlcitor de scripturi, care deși e avocat, nu se rușinează a îngenunchia aci cu toată Oastea, alătura de lucrătorul ros de trudă, chiar de măturătorul de stradă... Pentru că fericitul frate spune: Eu nu îngenunchez lângă un măturător de stradă, ci lângă

un suflet creștin, bun și îndreptat, lângă care e fericire să te simți!...

Intors acasă, am spus și la ai noștri ce am văzut, și mulți s-au simțit atrași spre o atare viață sfântă...

Pogori, lisuse bunule, a cărui sfântă Naștere o prăznuim, duhul acesta de adâncă credință și Domnului plăcută umilință, peste tot poporul drept credincios.

I. Călin, ostaș,
Vânători (Teleormann).

— E mai ușor să împletești o cunună, decât să găsești un cap, care să fie vrednic să o poarte.

— Cei ce au abonat numai Oastea Domnului, să grăbească a-și înnoi abonamentul, căci altfel numai numărul de Anul-nou li se mai trimită, apoi oprim.

R A P O A R T E despre lucrările și adunările Oastei Domnului

Grupul București

(Raportul Nr. 41).

Adunarea se începe cu psalmul 1. Se cântă: »Cu noi este Dumnezeu«. Fratele I. Gr. Oprisan, mâncă de la textul din Evanghelia după Mateiu 6, 16 :

Despre post.

Fiind în postul Crăciunului, purtătorul nostru de cuvânt, a lămurit înțelesul duhovnicesc al postului: Înfrânarea postelor, în orice privință (Gal. 5, 23).

Fără îndoială că întâia doavadă a sclaviei omului pentru ale pământului, este nevoie zilnică de a-și umple stomacul. »Gură de om, gură de cână — cere pâne«. Ca să ajungem la înfrânarea, adecă la înțelesul cel drept al postului, să-l urmărim pe Domnul în postul celor 40 de zile: Iisus lăsa lumea cu toate ale ei bunuri, și mergea în munții stâncosi unde nu erau nici frumusețile Galilei, nici verdeața de pe malul Iordanului, nici chip de om!... Ci numai pustiul cu șerpi și spini. El ne arată, că omul nou trebuie să pună între el și lume în anumite împrejurări, singurătatea. Starea lui numai în fața lui Dumnezeu! — Aici, în pustie, El a stat cu fiarele și cu Ingerii! Cu noroilul pământului și cu Duhul. Semnul neîndoelnic, că voia să se ridice dela noi, tina lumii, să se prefacă în lumina preschimbătoare a Spiritului sfânt. Domnul a stat în pustie pregătindu-se pentru a vesti împărăția: 40 de zile! Cifră care nu amintește de cele 40 de zile de ascultare a legii de către Moisi, de cele 40 de zile în care a fost Sfântul Ilie urmărit de regină, de cei 40 de ani din pustia pregătirii spre Canaan a poporului Evreu! Nu că Iisus avea nevoie de o pregătire, ci voia să ne învețe întru toate pe noi.

Diavolul, tupilat, aștepta clipa slabiciunii trupului, ca să-l ispotească pe Mântuitorul. Când se apropiau cele 40 de zile de post — de totală înfrânaare dela mâncare — Domnul fiind slabit de foame, demonul să-a furisat să-i șoptească tocmai despre pâne. Înfrânarea fiind însoțită de veghere și rugăciune, deci de legătură neîntreruptă cu Tatăl, Iisus a putut birui ispita: și de pâne și de mărire și de lume. Domnul știa cu cine are de a face. Viața ne îndreptășește să vedem, că dracul nu se atinge de cei pe care îi are sigur la mână. El trece nepasător pe lângă murdăria păcatului. El vrea să întineze pe cei cari cred în ființa lui Satan. Sunt mulți oameni, între aceștia și spălitii, cari nu cred că este Diavol. Si tocmai de aceea diavolul îi are la mână pe aceștia: nu dă luptă cu ei. Cu cei credincioși, cu căt sunt mai credincioși, diavolul are mult de furcă. Viața tuturor sfinților e o mărturie de mare preț. Diavolul a ispitat nevinovăția celor dintâi strămoși ai noștri, a răsărătit pe viteazul David, a păcătoșit pe înțeleptul Solomon, a părăsit pe dreptul Iov. Ispitirea deavolului e semnul cel mai sigur, că are de afacă cu un suflet curat.

Iisus lă înfrânt pe Satan. Si noi, credincioșii lui Iisus și ai sfintei Sale Biserici, îl putem birui: cu armele lui Hristos însă! Să nu luăm de la post însemnatatea din afară. Ca să nu ajungem ca tâlharii care jejuise o casă Vinerea și nu socotea păcat; dar a băut pe tovarășul său de hoție, care a »păcatuit« înfrântându-se prin bucate!... Cel mai bun îndrumător spre adevăratul post, care

cere »să ne spălăm față«, să ne spălăm sufletul deci, este cuprins în Evanghelistul Vechiul Testament, profetul Isaia, la Capitolul 58: Ruperea lanțurilor răutății. Împărtirea pânii cu cel flămând. A hainei cu cel gol. Si săturarea sufletului lipsit.

Nici o altă sărbătoare nu ne aduce aminte mai mult de săraci, decât Crăciunul. Postul este pregătirea pentru a înfrâna grija numai de noi înșine, și a ne dărui altora: căci să ne uităm o clipă, că dintr'ale lui Dumnezeu dăm! Ce însemnatate minunată capătă postul în lumina lepădării de sine!...

Adunarea cântă »Doamne Iisuse Hristoase«, »Cer și Mare și Pământ« și »La râul Vavilonului«.

Se discută în lumina Scripturii cum să ne purtăm noi față de Evrei (vom scrie aparte despre aceasta).

Cercetarea adunărilor din casa lui Dumnezeu.

Înindcă adunarea a hotărât ca, în afară de ședința de Joi, ședință de pregătire, (care a avut loc din Septembrie până azi la Școala Ianului și de acum înainte în Str. sf. Apostoli 59), să mergem o seară pe săptămână, cu Oastea întrreagă, la Bisericele ce țin adunări de evanghezare, cea dintâi a fost sortită pentru Biserica Manu Cavafii a părintelui Protoiereu C. Moisiu, care iubește mult lucrarea noastră și care activează frumos la biserică sa.

Sf. Sa a lămurit, cum nu se poate mai minunat, mai cald și mai mișcător, înțelesul altarului și a tuturor lucrurilor sfinte din această »Sfântă a Sfintelor«.

Iar din partea noastră, fratele Lascarov-Moldovanu a grăbit cu pilduri puternice despre îmbucurarea vieții creștine prin muncă făcută ca pentru Domnul. Oastea, condusă de părintele Ouatu, a cântat cântece creștinești cari au lăsat o bună impresie duhovnicească.

Secretariatul Oastei.

Veste bună din Berzovia.

Comuna noastră Berzovia (jud. Caraș) era până de curând dintre cele mai — harnice pe drumul relatorilor și păcatelor. — Azi, cu bucurie vestim că, mulțumită duhului pornit de Oastea Domnului, cu care lucrează credinciosul preot G. Ogârlaci, e bine pornită iarashi pe drumul cel bun. După pilda de pe aiurea, părintele Ogârlaci a început a aduna și poporul și a-i tâlcui învățările lui Hristos. Până n'a început aşa, biserică era destul de goală și crîșmele pline. Azi, mulțumită Celui de sus, biserică e plină și birturile mult mai goale. Sectarii ademeneau pe mulți, azi puțini se mai iau după ei. La Vecernii vine lume multă, știind că urmează tâlcuire din scripturi. Lucruri bună e pornit. Doamne ajută și ocrotește munca ce se face întru mărirea ta.

Vestitor Bujor.

Din Cînteu (j. Arad).

Atră de numele bun cel are Oastea dela Cînteu, am cercetat și eu la 30 Nov. adunarea ei. — Am găsit în Școală unde țin adunări Dumineca după masă. Am văzut lucruri tare plăcute inimii de creștini și lui Dumnezeu: Fratele Dudaș Ioan, înfiripătorul Oastei, a început »școala« zilei cu »Impărate Ceresc« cântat de toți. Apoi, lucru de mare laudă: Primarul comunei, fratele Teodor Suteu, e în rândul celor mai

zeloși ostași. Dânsul a rostit îndată o rugăciune de începere, foarte frumoasă, mulțumind Tatâlui ceresc că-i adună în număr aşa de mare; Bej Ioan a rostit altă rugăciune către Impăratul Oastei, care e bunul Iisus; Bej Petru o rugăciune către Sfânta Treime. S'au cântat apoi mai multe cântări religioase. Au mai spus frumoase rugăciuni Sârb Ioan și Raț Ilie și soția. Am mers apoi la sf. Vecernie slujită de părintele Mihai Nistor, și iarăși în școală. Aci au venit și mai mulți sectari Sâmbătani, și s'au prins în vorbă pentru finarea Sâmbetei în locul sfintei Dumineci. Si s'au dat de ostași și de subscrisul răspunsuri, în urma cărora n'au mai avut aceia ce zice. Se vedea din felul aprins cum se aruncau, ca niște vespi, asupra credinței și legii bune străbune, căs agenți ai duhului străin, ce lucrează momind pe unii cu ochiul diavolului »cu bani«. Fie-le de cap. Ostași s'au dus mulțumiți și cu susflete întărite pentru dreapta noastră credință ortodoxă.

I. Traian Matiu,
Secretarul Oastei din Salonta.

Orăstie, Dec. 1930.

Noi ostași din Orăstie am cedit cu plăcere raportul despre desvoltarea Oastei de aici și despre cei ce trudesc pentru întărirea și înălțarea ei. Toate au fost drepte din căte s'au spus, dar un lucru s'a scăpat din vedere: Printre cei mai vrednici ostenitori pentru Oastea de aici, este fratele Nicolae Bodistean, ostaș vechiu, fost luptător pentru oaste și pe Valea Jiului. Dsa și aici muncește mult și bine. Pe lângă cei ce predică, cetesc, tâlcuesc, cântă, spun rugăciuni, noi îl scoatem cu drag la iveau pe ostenitorul întru Domnul frate Bodisteanu, care s'a străduit de a adunat și bani pentru steag, și multe le face bune, spre plăcerea ostașilor, ceea-ce recunoșcându-i, îl vestim spre laudă Domnului.

Vestitor.

**A lucrat și lucrează cu bun spor
Oastea Domnului și pe aiurea.**

Având încă multe rapoarte cărora nu le-am putut face rost (din lipsa de loc), — pomenim aici, ca un semn de vrednicitate luare aminte, locurile de unde avem site rapoarte. Avem știri de zeloasă muncă, dela Ostași Domnului din:

Com. Vârnători (j. Teleorman) cari au avut la 14 Oct. sărbare măreață cu program bogat; —

Din Seaca (j. Teleorman) unde a fost la Sf. Dimitrie adunare de laudă.

In com. Hida (j. Cluj) a avut loc la 19 Oct. o reușită și vrednică de laudă adunare.

In Ribicioara (j. Huned.) a fost la 28 Sept. adunare de frați și surori întru Domnul.

In Hârtop (j. Baia) a fost la 30 Nov. o adunare însemnată, cucerind între altele inima crâșmarului C. Brâneanu, om cu inimă bună spre Domnul, care a promis că își închide crâșma și o dă ca loc de adunare Oastei!

Despre călătoria fratelui I. Opris în Nov., prin Balșa, Feredeu, Rapolte, Pâclișa, Nadăștie, Almașe, pe unde a cucerit susflete.

La Ciclova-rom. (Bănat) s'a ținut o adunare cu bun rod (dar raportul nu arată în ce zi, se pare că mai în vară). O descrie dl Vasile Moșocă.

In Rebișoara a fost acum în Dec. o adunare de credincioși ostași, care a fost însă cam tulburătoare de sfătoșenia jandarmilor ne-

principători și de unii oameni dela primărie.

In Budinți (Bănat) a avut loc frumoasa sărbare duhovnicească la 30 Nov.

In Rod și Poiana (j. Sibiu) au avut loc adunări plăcute Domnului în presara de Sf. Nicolae și în ziua Sfântului și Dumineacă.

In Teliu (j. Brașov) din prilejul adunării preoțesti, la 30 Nov. au fost ostași din Intorsatura și Vama Buzăului.

La Drăgănești (j. Tecuci) a fost adunare frumoasă la 6 Dec. cu ostași din Corod, Metca și Măndrești.

In Boteni (Mușcel) mergând și ostași din Lerești, a fost sărbare vrednică de Sf. Nicolae.

In Taul (Basarabia) ostași se luptă înimos cu sectanii.

Peste tot locul se găsesc vrednici ostenitori pentru lucrul Domnului. Vom publica rapoartele învelitoare de suflet!

Ascunse sunt căile Domnului

și ori-cât de dureroase ni-ar părea nouă unele din faptele lui
întru înțelepciune sunt făcute ele.

— O poveste interesantă —

In cartea »Nu intreprindești nimic fără a cere ajutorul lui Dumnezeu« scrisă de Pâr. Arhimandrit Galacteon Gordun, se găsește printre altele și următoare istorică adâncă pilduitoarea:

Un sihastru, care se frământa adeseori în sine despre tainele Dumnezeirei, stând într-o casă din zile înaintea colibei sale și gândindu-se, i s'a infățișat un înger trimis de Dumnezeu și zise: Vino cu mine și-ți voi arăta căile lui Dumnezeu cele neînțelese de oameni. Plecară amândoi către pădurea apropiată, unde văzură o căsuță. Întrând în casă, stăpânul îl întâmpină foarte bucuros și prietenos zicându-le: »Am mare bucurie astăzi, căci dușmanul meu s'a împăcat cu mine, și în semnul prieteniei, reînoite, mi-a trimis această cupă de aur!«

A doua zi dimineață după ce au mulțumit de găzduire și au plecat, care nu fu mirarea sihastrului, când văzu că tovarășul său de drum, furase și ducea cu sine păharul cel de aur! Vrea să grăiască, dar îngerul îl opri: »Taci, acestea sunt căile ascunse a lui Dumnezeu!«

Alergând mai departe ajunseră la o locuință într-o pădure. Stăpânul casei de aici era un zgârcit și netrebnic, care primi pe musafirii nepoții în chipul cel mai grosolan. »Plecăm de aici!« îi zise sihastrul îngerului, scuturându-și praful de pe încălțaminte sale. Însă înainte de a se despărți, îngerul îi dăruia sgârcitului păharul cel de aur!... — »Ce faci?« îi întrebă sihastrul. »Taci, căile lui Dumnezeu!...«

Către seară, ajunseră la un om bătrân, sărac, dar cu inimă bună și nobilă. »Toate mi-le-au furat oamenii răi și n'am de căt această colibă!«; îi întâmpină el. — »Lasă, că te va ajuta Dumnezeu!« îi răspunse îngerul. După ce au fost primiți de bătrân, îngerul la plecare dădu foc colibei cu sărmănumul bătrân în ea.

Sihastrul văzând cum mistue flacările și cea din urmă avere a omului sărac, înfuriat voi să sară asupra conducătorului său, dar acesta liniștit îi spuse: »Taci! căile lui Dumnezeu!... Si apucă îngerul înainte, iar pustnicul, mormăind, îl urmă mai departe.

Ajunseră la casa unui mizantrop (om care urește pe toată lumea!) și bătrân la ușă. Întrând găsiră într-un colț întunecos pe un om supărăcios, nepăsător de tot ce se întâmplă în jurul lui, îngrijat numai de un copil mic, drăguț, ca de 8 ani, care-i era singura bucurie. Sihastrul privi cu multă compătimire (milă) spre omul acesta ciudat. Dimineață când drumeții își luară rămas bun, stăpânul casei le zise cu ton plângător: »Ierătă-mă, că eu nu vă pot însoții, dar vă dau copilul meu, care vă va conduce până la prăpastia apropiată,

peste care este o punte; aveți însă grija de el, să nu i-se întâmpile vreo nenorocie! «! »D-zeu îl va păzi!... zise îngerul, strângând mâna omului cu sufletul bolnav.

Ajungând toți trei la prăpastia amintită, în adâncimea căreia curgea un pârâu repede, copilașul voi să se întoarcă, dar îngerul îl săli să-i conducă și peste punte. Iar la mijlocul punții, luă copilul de brațe și îl aruncă în prăpastie!

La acestea, sihastrul își perde cu totul răbdarea și strigă înfuriat: »Ești diavol și nu înger!« Mai bine să mă sfâșie fiarele, decât să mai merg cu tine măcar un pas mai departe.

Îngerul iar îl înfruntă zicând
»Taci căile lui Dumnezeu!«

»Minți, diavole! a strigat mânios sihastrul, pleacă, șterge-o în iad!«.

În clipa aceasta însă îngerul fu înconjurat numai decât de o lumină fulgerătoare, de strălucirea căreia sihastrul căzu la pământ:

— Muritorule îndrăzne! Tu orb cetezător! Dar până când vei îndrăzni a cărti împotriva judecătilor lui D-zeu? zise îngerul. »Vei să-i dar: că paharul de aur care l-am luat dela omul cel bun (dat lui de dușmanul său), era otrăvit!, și zgârcitul netrebnic își bău moartea din el. Omul cel bun și sărac, a caruia colibă o am aprins, sub spuda aceleia, va afla o bogată comoară. lar omul al cărui copilaș l-am aruncat în prăpastie, era un ticălos și netrebnic, care și creștea copilul să-l facă hoț. — Intristarea lui va fi trecătoare și, chiar pe urma pierderii copilului, el se va pocăi, iar copilașul lui a ajuns în rai! Bagă-ji în cap, că tot ce face și orândușește D-zeu, este înțelept, bun și de folos (și dacă noi nu pricepem!)

După acestea îngerul pieri, iar sihastrul toată viața lui se supuse îndrumărilor Dumnezeestii...

(Trimisă nouă spre a fi dată tuturor cetitorilor noștri, de dl I. Miron, înșuflit sprijinitor a tot ce e bun, din Chișinăul Basarabiei, care își încheie scrisoarea către noi: Iaca pentru ce e atât de înțelept ce e scris pe Coroana țării noastre: »Nihil sine Deo« adecă: »Nimic fără Dumnezeu« — să nu faci... Publicăm cu placere istorică trimisă.

Cum așteptăm sărbătorile?

Cu ajutorul Domnului, ajungem iarăși sfintele sărbători ale Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dar o întrebare: In ce chip ne-am pregătit și suntem pregătiți noi pentru a primi pe Impăratul Cerului?

In lumea astăzi pământească, când se vestește că în cutare oraș vine

regele țării, se fac pregătiri mari. Locuitorii din tot ținutul se îmbrăcă în haine de sărbătoare; străzile se împodobesc cu steaguri și cu flori; se aduce muzică aleasă care să-l întimpine — și multe altele.

Dar noi creștinii, în ce chip ne pregătim pentru a primi pe Impăratul Cerului și al pământului? Gânditi și vă întrebați... Mântuitorul nu cere nici una din pregătirile ce se fac regilor și Impăratilor pământei. El ne cere numai inima noastră. El dorește, să-L întâmpinăm ca și îngerașii, numai cu cântări și cu laude. El vrea să mergem la El cu gând curat și stăruitor, ca păstorii, și să ne închinăm Lui. Dar oare așa facem? Pe unele locuri și în unele cazuri, da, dar în multe altele, durere, nu. Diavolul de pe acum și-a pregătit... cuțitele și pumnalele. De pe acum a ținut sfat cu prietenul său cârciumarul și iată ce-i spus:

— »Prietene, vin sărbătorile creștinilor. Tu ai grija, să aduci băutură multă. Pune în ea ce vrei, ca să fie tare și căt mai otrăvitoare. Ai grija să aduci și o muzică, de pe unde știi. Eu am să-i adun în fața cârciumei pe toți cății mă ascultă, bătrâni, tineri, femei și copii. Tu să-i ameștești de cap cu beutură și apoi lasă-i pe mine. Nădăduiesc că anul acesta vom avea un seceris mai bogat ca anul trecut. Să vadă Hristos că — eu sunt mai tare pe lume!..«

O, fraților creștini, când vom înțelege noi că ne-am depărtat de credință? Când vom înțelege, că ne-zațurile de pe capul nostru, au venit tocmai pentru că noi nu știm cum să ne ținem sărbătorile noastre?

Fie-ne în minte întâmplarea dela Costești, care poate ajunge pe alții în alte forme. Că Domnul nu mai poate răbdă neleguirile zilelor de azi, mai ales la sfintele sărbători. Sfântul Apostol Pavel vorbind despre Evrei ne spuse: »Să nu fiți închinători de idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: »Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s'au scutat să joace (Gal. 10-1-7). Deci de vom ajunge sfintele sărbători sănătoși, să facem cum ne învăță același apostol: »Vorbiți între voi cu cântări, cu psalmi de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți toată laudă Domnului« (Ef. 5-19)...«

Ajută, Doamne, la căt mai mulți să le prăznuiască așa. V. M.

Poșta Redacției.

Dsale N. B. în C. s. Poezia »Rugăciunea Vremii« e bună, dar vedem din felul cum e scrisă, că nu e întocmită de d-ta, ci ai scos-o din vre-o carte sau foaie. Fii bun și scrie-ne din ce carte ai scos-o și de cine se vede acolo că e scrisă? — și o putem da și noi, ca trimisă de d-ta (nu făcută de d-ta). Tot ce culegeți de prin cărți sau foi, trebuie însemnat că de unde e luat?, că noi o publicăm, dar izvorul trebuie să-l arătăm, — și pe d-ta te numim numai ca trimisă, căruia plăcându-l acea poezie, ai scris-o și ni-ai trimis-o, ca să o guste și alții. Faci lucru de laudă și prin asta, că faci să poată gusta și alții cetitorii. Nu trebuie însă trimisă ca scrisă de d-ta și îscălită ca atare.

Rafaila. — Mai sunt locuri pe unde Oastea nu e înțeleasă încă. Singurul sfat ce-l putem da celor pe care îi supără ne-principătorii, fie mireni, fie bisericani, fie jandarmi, e: Să fie cu răbdare, să nu răspundă răului cu rău, să-și ducă blândă și cuviosă de ostaș, care e multumit cu pacea din sufletul său, să arate această pace dulce și altor inimi blânde și drepte și dormice de bine, — și prin asta vor imblânzi pe toți neînțelegătorii lor de azi, cari într-o zi se vor rușina de ce au făcut unor oameni buni ca Ostași Domnului!...